

at fradømme Beværteren hans Næringsadkomst i Tilfælde, hvor saadant maatte være ønskeligt. Det vilde være heldigt, om Domstolene her havde en anden Udvej end den at lade den skyldige fortsætte Bedriften under samme Forhold som hidtil.

Under denne Mellemtilstand mellem fuld Næringsfrihed og fuld Næringsforbudselse bør Politiet kunne give de Forskrifter, som det finder hensigtsmæssige — Flytning, Lukning til visse Tider, visse Opvartere eller Opvarterskers Afskedigelse o. s. v. — ja endog, naar det finder, at Forretningen stadig overtræder Loven, en administrativ Bestemmelse fråtage Beværteren hans Næringsadkomst.

Man har ment, at der burde være en Tidsgrænse for den Mellemtilstand, til hvilken en alkoholfri Beværter kan hændømmes, og man har valgt 5 Aar, Tidsgrænsen for de betingede Straffedomme, med hvilke den heromhandlede Straffedom har en vis Lighed.

§ 45. 3. Stykke er til Dels en Afløsning af Regelen i Lov om Brændevinshandel af 2. Juli 1870 § 7.

§ 46 indeholder for saa vidt et nyt Princip, som den indeholder en Hjemmel til at drage til Felts mod en Beværter ikke paa Grund af enkelte bestemte paaviselige Overtrædelser af visse Lovregler men fordi den Maade, hvorpaa Beværtningen drives, overhovedet er samfundsskadelig.

Der er f. Eks. Beværtninger, som afgive Arbejdsstedet for dem, der leve af at lokke tilrejsende Landboere ind i en Beværtning og udplyndre dem ved Bedrageri i Kortspil; Beværtninger, hvor de prostituerede holde til og byde sig frem; Beværtninger, der idelig ere Arnestedet for Drukkenskab og Spektakler, Udplyndring af Sømænd, Tyvebanders Anslag o. s. v., Beværtninger, hvis Karakter er almen bekendt og til almindelig Forargelse, og hvis Karakter altsaa ogsaa er Værten selv bekendt, uden at denne dog kan overbevises om Medviden i bestemte ulovlige Handlinger.

Det kan ikke nægtes, at der her viser sig en Skyggeside ved, at Beværterretten er livsvarig og ikke periodisk. Selv om det som Regel bliver en blot Formsag, at Bevillingen periodevis skal fornyes for at være gyldig, vil det dog i hvert Fald faa Betydning i saadanne utvivlsomme Tilfælde, hvor en Beværtning ved sin Drift er bleven til en offentlig Skandale. Ved at nægte Fornyelse i saadanne Tilfælde er Administrationen i England, Sverige, Norge, Schweiz og Holland, hvor Bevillingerne ere kortvarige¹⁾, sat i Stand til at standse Driften af en Beværtning som den heromhandlede, og i Tyskland og Østerrig, hvor Bevillingen er livsvarig, kan Driften ligeledes standses rent administrativt, naar Bevillingen bliver misbrugt til »Fylderier, Hæleri, forbudt Spil eller Usædelighed«²⁾.

Her i Landet vilde man vist nære Betænkeligheder ved at udstyre Administrationen med Magt til efter Skøn at standse Driften af Beværtninger som de omhandlede; man vil vistnok forlange Domstolsafgørelse af et Spørgsmaal saa indgribende for en Borger som det, om han skal miste sin Næring, uagtet man derved i høj Grad vil svække Bestræbelserne for at stoppe slige Kilder for Demoralisation og Forargelse.

Netop fordi der ikke her er Tale om Overtrædelser af bestemte Love, men om Bedømmelsen af hele Karakteren af Beværtningsdriften, vil det blive yderst vanskeligt for Politiet at tilvejebringe saa meget Bevis, at det vil kunne tilfredsstille Domstolene; og man forudsætter derfor ogsaa at Paragraffen kun sjældent vil blive bragt til Anvendelse, meget sjældnere, end ønskeligt var; men allerede Paragraffens Eksistens vil sikkert være af Betydning, og helt udelukket er det formentligt ikke, at den vil blive anvendt.

I Betragtning af de her berørte Vanskeligheder ved at bringe Paragraffens Regel i Virksomhed er det muligt, at man har omgærdet Beværteren med for mange Garantier — han skal først advares, og han maa første Gang kun dømmes til at undergives Politiets Bestemmelse —; men af Hensyn til det ny i Bestemmelsen har man ment i Forslaget at burde gaa frem med Varsomhed.

§ 46, 2. Stykke, gaar ogsaa kun med Varsomhed til Felts mod Beværteres og herbergerendes Overtrædelser af §§ 41 og 43. Efter Kommissionens Opfattelse er det vel Mening, at der efterhaanden bør indføres større Alvor og større Styrke i Overholdelsen af Beværterpligterne, men man har ogsaa ment, at dette kun kan ske

¹⁾ Bilag S. 11, 50, 112, 148, 178.

²⁾ Bilag S. 106, 170.